DOMSTOLENS KENDELSE (Anden Afdeling)
28. juni 2001 *

I sag C-351/99 P,

Eridania SpA, tidligere Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Genova (Italien),

Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Padova (Italien),

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Bologna (Italien),

Sadam Castiglionese SpA, Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Termoli (Italien),

og

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), Cesena (Italien),

ved solicitor B. O'Connor og avvocato I. Vigliotti, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

* Processprog: italiensk.

angående appel af dom afsagt den 8. juli 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-158/95, Eridania m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 2219), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved I. Díez Parra og J.-P. Hix, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. P. Ruggeri Laderchi, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i første instans,

Ponteco Zuccheri SpA, Pontelagoscuro (Italien),

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Skouris, og dommerne R. Schintgen og N. Colneric (refererende dommer),

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. september 1999 har Eridania SpA, tidligere Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria

Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom af 8. juli 1999 fra Retten i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-158/95, Eridania m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 2219, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten afviste appellanternes søgsmål, som i det væsentlige vedrørte delvis annullation af dels Rådets forordning (EF) nr. 1101/95 af 24. april 1995 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 om den fælles markedsordning for sukker og af forordning (EØF) nr. 1010/86 om almindelige regler for produktionsrestitutioner for visse produkter fra sukkersektoren, der anvendes i den kemiske industri (EFT L 110, s. 1), dels Rådets forordning (EF) nr. 1534/95 af 29. juni 1995 om fastsættelse for produktionsåret 1995/1996 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger (EFT L 148, s. 11).

Retsgrundlaget

2 Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4, herefter »grundforordningen«) indførte en prisordning, en kvoteordning og en ordning for refusion af lageromkostninger.

3 Grundforordningens artikel 8, stk. 1, indførte »en ordning for udligning af lageromkostninger omfattende refusion med et fast beløb og finansiering heraf ved en afgift«. Bestemmelsens stk. 2, fjerde afsnit, fastsætter følgende: »Refusionsbeløbet er ens for hele Fællesskabet. Denne regel om ensartethed gælder ligeledes for [den afgift, som medlemsstaterne opkræver hos hver sukkerproducent].«

4 For produktionsåret 1995/1996 fastsatte artikel 4 i forordning nr. 1534/95 det faste refusionsbeløb til »0,45 ECU/100 kg hvidt sukker pr. måned«.

5 Ved grundforordningens artikel 46, stk. 4, bemyndigedes endvidere Den Italienske Republik til »for produktionsårene 1981/1982 til 1985/1986 for sukker, når renteniveauet i Italien for bedste solvente kunde med 3% eller derover overskrider den rente, der benyttes ved beregningen af det i artikel 8 nævnte tilbagebetalingsbeløb, at dække virkningen af denne forskel for lageromkostningerne med en national tilpasningsstøtte«. Denne bemyndigelse blev fornyet første gang ved artikel 1, nr. 10, i Rådets forordning (EØF) nr. 934/86 af 24. marts 1986 om ændring af forordning nr. 1785/81 (EFT L 87, s. 1) for produktionsårene 1986/1987 og 1987/1988, idet den herhenhørende bestemmelse da blev til artikel 46, stk. 5, i grundforordningen, og derefter for alle senere produktionsår og sidst ved artikel 1, nr. 26, i Rådets forordning (EF) nr. 133/94 af 24. januar 1994 om ændring af forordning nr. 1785/81 (EFT L 22, s. 7) for produktionsåret 1994/1995.

6 I henhold til grundforordningens artikel 46, i den affattelse, der fremgår af artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95, er Den Italienske Republik ikke længere bemyndiget til at yde denne statsstøtte.

Retsforhandlingerne ved Retten

7 Appellanterne, selskaber med hjemsted i Italien med tilsammen 92% af de produktionskvoter for sukker, der er tildelt i denne medlemsstat, anlagde under disse omstændigheder og med den begrundelse, at Italiens muligheder for at tildele statsstøtte med henblik på at udligne virkningen af forskelle i lager-

omkostninger ved ikrafttrædelsen af forordning nr. 1101/95 blev ophævet, i medfør af EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF), sag med påstand hovedsagelig om annullation af artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95 og artikel 4 i forordning nr. 1534/95.

8 Rådet påstod ved særskilt dokument i overensstemmelse med artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement sagen afvist.

9 Formanden for Rettens Anden Afdeling tog ved kendelse af 19. marts 1996 Kommissionens begæring om intervention til støtte for Rådet til følge.

10 Rådet fremførte fire anbringender til støtte for påstanden om sagens afvisning. Alene to af disse er imidlertid relevante for appellen, idet de to andre ikke længere har betydning.

11 Rådet anførte for det første vedrørende appellanternes påstand om annullation af forordning nr. 1101/95, at søgsmålet ikke var rettet med en »vedtaget retsakt« i traktatens artikel 173's forstand, idet forordningen ikke indeholder nogen bestemmelse vedrørende ordningen om udligning af lageromkostninger; Rådet anførte, at appellanterne reelt foreholdt Rådet, at det i grundforordningens artikel 8 ikke havde tilføjet en bestemmelse, der fastsatte en differentiering af refusionsbeløbet til udligning af de nævnte lageromkostninger.

12 Rådet anførte for det andet, at appellanterne ikke var umiddelbart og individuelt berørt af de anfægtede bestemmelser og derfor ikke havde søgsmålskompetence i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4.

13 For så vidt angår anbringendet om, at der ikke forelå en retsakt, der kan anfægtes, henviste appellanterne til udviklingen i Fællesskabets lovgivning til støtte for deres påstand om annullation af forordning nr. 1101/95, idet denne ophævede bestemmelsen i grundforordningens artikel 46, der gav Den Italienske Republik ret til at yde støtte.

14 Hvad angår Rådets andet anbringende til støtte for afvisningspåstanden anførte appellanterne, at de tilhørte en begrænset kreds af individualiserede og identificerbare erhvervsdrivende, som består af de italienske sukkerproducenter, der er indehavere af produktionskvoter. De gjorde ligeledes for det første gældende, at institutionerne var bekendt med deres identitet på tidspunktet for de anfægtede retsakters vedtagelse, for det andet, at de produktionsrettigheder, de var blevet tildelt, på grund af kvoteordningens varighed var blevet egentlige individuelle rettigheder, for det tredje, at de til forskel fra producenter fra andre dele af Fællesskabet dannede en gruppe, der var tilstrækkelig defineret af det forhold, at de var offer for forskelsbehandling som følge af finansieringsomkostningernes særlige betydning på det italienske marked, og endelig, at der var en klar sammenhæng mellem deres situation og de af Rådet trufne foranstaltninger.

Den anfægtede dom

15 Retten afviste i den anfægtede dom sagen, idet den henholdt sig til Rådets to anbringender om afvisning, der er gengivet i denne kendelses præmis 11 og 12.

Anbringendet om, at der ikke foreligger en retsakt, der kan anfægtes

16 For så vidt angår anbringendet om, at der ikke foreligger en anfægtelig retsakt, fastslog Retten følgende:

»51 Ifølge fast retspraksis foreligger der retsakter, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af EF-traktatens artikel 173, når foranstaltningerne har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgernes interesser gennem en væsentlig ændring af deres retsstilling (jf. bl.a. Rettens kendelse af 24.6.1998, sag T-596/97, Dalmine mod Kommissionen, Sml. II, s. 2383, præmis 29).

52 Som Kommissionen og Rådet med føje har anført, indeholder artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95 imidlertid ingen bestemmelse om ordningen for udligning af lageromkostninger i almindelighed eller om den italienske stats adgang til at yde støtte til de italienske producenter i forbindelse med disse omkostninger i særdeleshed. Muligheden for at yde en sådan støtte blev sidste gang indrømmet ved forordning nr. 133/94, hvis artikel 1, nr. 26, forlængede den tilsvarende bestemmelse i grundforordningens artikel 46, stk. 5, idet den samtidig begrænsede denne adgang til at yde støtte til produktionsåret 1994/1995. Heraf følger, at sagsøgernes retsstilling for så vidt angår det omtvistede produktionsår, nemlig produktionsåret 1995/1996, ikke på særlig måde er blevet berørt af forordning nr. 1101/95.

53 For så vidt som der i sagen er nedlagt påstand om annullation af artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95, skal sagen derfor afvises.«

Anbringendet om appellanternes manglende søgsmålskompetence

17 Hvad angår appellanternes søgsmålskompetence, og hvad nærmere angår spørgsmålet om, hvorvidt de var individuelt berørt af artikel 4 i forordning nr. 1534/95, fastslog Retten følgende:

»54 Efter traktatens artikel 173, stk. 4, kan et søgsmål til anfægtelse af en forordning, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kun admitteres, såfremt den anfægtede forordning reelt udgør en beslutning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Afgørende for sondringen mellem en forordning og en beslutning er, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej. En retsakt har kun almengyldig karakter, såfremt den finder anvendelse på objektivt beskrevne situationer og skaber retsvirkninger for kategorier af retssubjekter, som er defineret generelt og abstrakt (jf. Domstolens kendelse af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33, Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55, og Rettens kendelse af 8.12.1998, sag T-39/98, Sadam m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4207, præmis 17).

55 I det foreliggende tilfælde er det ved artikel 4 i forordning nr. 1534/95 bestemt, at 'det i artikel 8 i grundforordningen omhandlede refusionsbeløb' fastsættes til 0,45 ECU/100 kg hvidt sukker pr. måned. I nævnte artikel 8 bestemmes det, at der skal ske refusion med et fast beløb, og at dette er det samme for hele Fællesskabet. Af betragtningerne til forordning nr. 1534/95 fremgår det, at Rådet ved fastlæggelse af refusionens størrelse tog hensyn til finansieringsomkostningerne, hvorved der blev regnet med en rentesats på 6,75%, forsikringsomkostningerne og de egentlige lageromkostninger. Den omhandlede bestemmelse indfører således en fast sats for refusionen og finder anvendelse på et ubestemt antal oplagringsfor-

retninger i Fællesskabet, der gennemføres af alle Fællesskabets sukkerproducenter. Heraf følger, at artikel 4 i forordning nr. 1534/95, set i sammenhæng med grundforordningen, finder anvendelse på objektivt beskrevne situationer og skaber retsvirkninger for kategorier af retssubjekter, som er defineret generelt og abstrakt. Bestemmelsen har således karakter af en almengyldig foranstaltning.

56 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at en bestemmelse, der efter sin art og rækkevidde har generel karakter, eventuelt individuelt berører en fysisk eller juridisk person, når den vedrører denne på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som en adressat (Domstolens dom af 15.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 25).

57 Sagsøgernes argument om, at de er individuelt berørt, idet de som indehavere af produktionskvoter for sukker tilhører en 'lukket kreds', kan ikke lægges til grund. Selv om det antages, at sagsøgernes identitet på tidspunktet for den anfægtede forordnings vedtagelse faktisk var Rådet bekendt, fremgår det for det første af fast retspraksis, at muligheden for mere eller mindre nøjagtigt at fastslå antallet og identiteten af de retssubjekter, en retsakt finder anvendelse på, ikke er tilstrækkelig til at rejse tvivl om, at retsakten har karakter af en forordning, når det står fast, at den anvendes på grundlag af en objektivt bestemt retlig eller faktisk situation, der er beskrevet i akten (Domstolens kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 37). Det må imidlertid fastslås, at sagsøgerne ikke er fremkommet med oplysninger, der kan godtgøre, at de italienske sukkerproducenter befandt sig i en særlig situation, der måtte medføre, at Rådets fastsættelse af den afledte interventionspris for hvidt sukker for Italien ikke var almengyldig, men tværtimod tog individuelt sigte på dem.

58 For det andet besad Rådet i al fald ikke, som det har fremhævet i retsmødet uden på dette punkt at være blevet imødegået af sagsøgerne, da

det vedtog den anfægtede forordning, særlige oplysninger om hver enkelt af de italienske virksomheder, der rådede over produktionskvoter for sukker i produktionsåret 1995/1996, selv om det er korrekt, at medlemsstaterne før fastsættelsen af de forskellige sukkerpriser for hvert produktionsår giver Kommissionen meddelelse om udviklingen i sukkerproduktionen og -forbruget på deres respektive områder samt om de allerede tildelte produktionskvoter (jf. ovenfor i præmis 44).

59 Den retspraksis, som sagsøgerne her har påberåbt sig til støtte for det synspunkt, at sagen skal admitteres, har heller ingen relevans. I den er der nemlig tale om visse særlige situationer for så vidt angår individuelle ansøgninger om importlicenser, der blev indgivet inden for et bestemt kortere tidsrum og for bestemte mængder (jf. dommen [af 1.7.1965] i sagen Töpfer m.fl. mod Kommissionen [forenede sager 106/63 og 107/63, Sml. 1965-1968, s. 67; org.ref.: Rec. s. 525,] og dommen [af 13.5.1971] i sagen Weddel mod Kommissionen [forenede sager 41/70-44/70, Sml. 1971, s. 83; org.ref.: Rec. s. 411]), eller forhold, hvor der var tale om Fællesskabets institutioners pligt til at tage hensyn til følgerne for visse privatpersoners retsstilling af den retsakt, de havde til hensigt at vedtage (jf. dommen [af 26.6.1990] i sagen Sofrimport mod Kommissionen [sag C-152/88, Sml. I, s. 2477] og dommen [af 17.1.1990] i sagen Piraiki Patraiki m.fl. mod Kommissionen [sag 11/82, Sml. s. 207]). Der er ikke i nærværende sag tale om situationer eller forhold af denne art. Sagsøgerne har heller ikke påberåbt sig, og navnlig ikke godtgjort det synspunkt, at Rådet har en forpligtelse til inden for rammerne af ordningen om udligning af lageromkostninger at sikre de italienske producenter en særlig beskyttelse, der er større end den, der sikres de andre producenter i Fællesskabet, der også har foretaget oplagring af deres produkter (jf. desuden dommen i sagen Buralux m.fl. mod Rådet, præmis 32, 33 og 34).

60 Det bemærkes, at i det omfang sagsøgerne har kritiseret Rådet for med den anfægtede bestemmelse at have fastsat refusionens størrelse på ensartet måde og dermed at have skabt en forskelsbehandling til skade for de italienske sukkerproducenter, hvis finansielle omkostninger i forbindelse med oplagring angives at være særligt høje, kan ifølge fast retspraksis det forhold, at en bestemmelse i en retsakt kan have forskellige konkrete

virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på, ikke udelukke, at retsakten kan have karakter af en forordning, såfremt denne situation er objektivt bestemt (Rettens kendelse af 4.10.1996, sag T-197/95, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. II, s. 1283, præmis 29). Det fremgår dog af det allerede anførte, at den anfægtede forordningsbestemmelse har en almengyldig karakter.

[...]

62 [...] der ikke til tildelingen til sagsøgerne af produktionskvoter før vedtagelsen af den anfægtede forordning har været knyttet en ret til at få fastsat et refusionsbeløb, ved hvilket der var taget hensyn til de finansielle omkostninger i forbindelse med oplagring, som alene de italienske sukkerproducenter faktisk havde afholdt. Sagsøgernes retsstilling adskiller sig derfor ikke fra retsstillingen for de andre indehavere af produktionskvoter, der alle måtte acceptere den refusion, Rådet fastsatte med et bestemt, ensartet beløb for hvert produktionsår (jf. Domstolens dom af 24.4.1980, sag 72/79, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1411, præmis 16).

63 Heraf følger, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af artikel 4 i forordning nr. 1534/95, og at sagen skal afvises, for så vidt som der er nedlagt påstand om annullation af denne bestemmelse.«

Appellen

18 Appellanterne har i appellen i det væsentlige nedlagt påstand om, at den anfægtede dom ophæves, idet Retten herved afviste den sag, de havde anlagt med påstand om annullation af forordning nr. 1534/95, navnlig artikel 4, og annullation af forordning nr. 1101/95 — i det omfang den i artikel 1, nr. 13,

der erstatter grundforordningens artikel 46, ophæver muligheden for, at Den Italienske Republik tildeler italienske sukkerfabrikanter støtte til udligning af lageromkostninger, der skyldes de høje rentesatser i Italien — samt i betragtning af, at grundordningen er ulovlig, herunder navnlig artikel 8.

19 Appellanterne har til støtte for appellen foreholdt Retten at have begået en dobbelt retlig fejl ved at have taget Rådets formalitetsanbringender til følge og deraf udledt, for så vidt angår påstanden om annullation af artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95, at retsakten ikke kunne anfægtes, og for så vidt angår påstanden om annullation af artikel 4 i forordning nr. 1534/95, at appellanterne ikke var individuelt berørt af denne bestemmelse.

20 For at imødegå anbringendet om, at retsakten ikke kan anfægtes, har appellanterne anført, at de nedlagde påstand om annullation af artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95, da denne bestemmelse ophæver muligheden for støtte til italienske sukkerfabrikanter, hvilken støtte indtil bestemmelsens ikrafttrædelsesdato var fastsat i artikel 46 i forordning nr. 1785/81. For at godtgøre betydningen af denne bestemmelse har appellanterne redegjort for baggrunden for den relevante lovgivning indtil ophævelsen af muligheden for at tildele den nævnte støtte.

21 Hvad angår det andet formalitetsanbringende, som Retten tog til følge, nemlig anbringendet om appellanternes manglende søgsmålskompetence, har appellanterne bestridt, at dette anbringende er berettiget, og har påberåbt sig seks klagepunkter.

22 Appellanterne har for det første foreholdt Retten, at den anerkendte den almengyldige karakter af artikel 4 i forordning nr. 1534/95 alene på grund af en undersøgelse af det ringe antal oplagringsforretninger, der er gennemført i Fællesskabet, og som kan påvirkes af denne bestemmelse.

23 Appellanterne har for det andet foreholdt Retten, at den i den anfægtede doms præmis 57 som irrelevant afviste argumentet om, at appellanterne tilhørte en »lukket kreds«, selv om Retten i det væsentlige erkendte, at appellanternes identitet og deres egenskab af italienske sukkerproducenter, der var indehavere af produktionskvoter, faktisk var Rådet bekendt på tidspunktet for udstedelsen af forordning nr. 1534/85.

24 For det tredje har appellanterne anført, at de anfægtede bestemmelser ikke er almengyldige retsakter, men specifikke retsakter, dvs. en række individuelle beslutninger, der er truffet vedrørende bestemte personer, hvis identitet Rådet præcist kendte. Appellanterne har navnlig anført, at der i denne sag er klar forbindelse mellem de omtvistede bestemmelser og appellanternes særlige situation som italienske sukkerproducenter, der er indehavere af en kvote.

25 Appellanterne har for det fjerde foreholdt Retten, at den ikke tog behørigt hensyn til, at de befandt sig i en særlig situation, der adskilte sig fra situationen for alle andre sukkerfabrikanter i Fællesskabet, idet deres situation var kendetegnet ved en forskelsbehandling, der skyldtes den særlige påvirkning af finansieringsomkostninger på det italienske marked.

26 For det femte har appellanterne anført, at det er forkert at antage, således som Retten gjorde det i den anfægtede doms præmis 58, at Rådet alene havde generelle og ikke nærmere oplysninger om hver enkelt italiensk virksomhed, der var indehaver af kvoter for sukkerproduktion for produktionsåret 1995/1996. Denne antagelse er i strid med bestemmelserne i Kommissionens forordning (EØF) nr. 787/83 af 29. marts 1983 om meddelelser inden for sukkersektoren (EFT L 88, s. 6), der udtrykkeligt pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at meddele Kommissionen oplysninger om hver sukkerproducerende virksomhed på medlemsstatens territorium.

27 Appellanterne har for det sjette anført, at de bestemmelser, de har nedlagt påstand om annullation af, påvirker deres retsstilling og skader deres økonomiske rettigheder, navnlig på grund af deres virkninger for gennemførte investeringer, for virksomhedernes rentabilitet og deres økonomiske overlevelse. Dels dækker refusionsbeløbet i henhold til grundforordningens artikel 8 ikke de faktiske omkostninger, dels stilles de dårligere i konkurrencen i forhold til virksomheder i andre medlemsstater.

28 Rådet har i svarskriftet anført, at appellanternes første anbringende alene er en gentagelse af de argumenter, der allerede blev fremsat i første instans, og hvori der ikke tages hensyn til Domstolens praksis. Selv om den samme kritik kan rettes mod appellanternes andet anbringende, har Rådet detaljeret imødegået hvert argument, der er påberåbt i forbindelse hermed.

29 Rådet har for at bestride navnlig appellanternes tredje anbringende særligt henvist til Domstolens dom af 21. januar 1999, sag C-73/97 P, Frankrig mod Comafrica m.fl. (Sml. I, s. 85, præmis 33-38). I henhold til denne dom kræves det for, at en forordning kan kvalificeres som en række individuelle beslutninger, at appellanterne har opnået visse rettigheder inden vedtagelsen af den pågældende forordning. Ifølge Rådet havde appellanterne imidlertid ikke nogen ret til et specifikt beløb i refusion af lageromkostninger.

30 Rådet har vedrørende appellanternes femte anbringende anført, at fastsættelsen af refusionsbeløbet for lageromkostninger ikke er baseret på individuelle tal for hver af de berørte virksomheder, men er fastsat på grundlag af navnlig lejeudgifter og forsikringsomkostninger i Fællesskabet.

31 Kommissionen har indledningsvis anført, at denne appel udgør en ny påstand, hvilket er en tilsidesættelse af procesreglementets artikel 113, stk. 1, andet led. Appellanterne har i appellen anfægtet, at der ikke blev genindført statsstøtte vedrørende lageromkostninger, støtte, som Den Italienske Republik alene har kunnet tildele indtil produktionsåret 1994/1995, mens de i den stævning, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 11. august 1995, havde nedlagt påstand om, at der blev fastsat fællesskabsretlige refusioner, der var forskellige fra medlemsstat til medlemsstat.

32 Kommissionen har især flere gange understreget, at den kreds, som artikel 4 i forordning nr. 1534/95 er rettet til, ikke er begrænset til indehaverne af produktionskvoter. Modtagerne af refusion er nemlig i overensstemmelse med artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1358/77 af 20. juni 1977 om fastlæggelse af almindelige regler for udligning af lageromkostninger for så vidt angår sukker samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 750/68 (EFT L 156, s. 4) de producenter, der har en kvote, raffinaderier, interventionsorganer samt producenter af formalet sukker og kandis og handelsvirksomheder, der er specialiserede inden for sukkersektoren, og som er godkendt af den medlemsstat, på hvis område virksomheden har hjemsted. Denne personkreds, der åbenbart er åben, og som er berørt af den nævnte bestemmelse, er således meget større end det af Retten anførte.

Domstolens bemærkninger

33 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen helt eller delvist skal afvises, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen uden at have åbnet den mundtlige forhandling.

Første anbringende vedrørende artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95

34 Appellanterne har med dette anbringende anfægtet Rettens fortolkning i den anfægtede doms præmis 51, 52 og 53, hvorefter artikel 1, nr. 13, i forordning nr. 1101/95 ikke på en kendetegnende måde har påvirket deres retsstilling og derfor ikke udgør en retsakt, der kan anfægtes.

35 Det fremgår i denne forbindelse af artikel 225 EF og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, samt af procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i dommen eller kendelsen, samt de retlige argumenter, der støtter påstanden om ophævelse af denne (jf. bl.a. dom af 28.5.1998, sag C-8/95 P, New Holland Ford mod Kommissionen, Sml. I, s. 3175, præmis 23, kendelse af 6.3.1997, sag C-303/96 P, Bernardi mod Parlamentet, Sml. I, s. 1239, præmis 37, og af 9.7.1998, sag C-317/97 P, Smanor m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4269, præmis 20).

36 Ifølge fast retspraksis er dette krav ikke opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket falder uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dommen i sagen New Holland Ford mod Kommissionen, præmis 24, og dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 35, samt kendelsen i sagen Smanor m.fl. mod Kommissionen, præmis 21).

37 Det skal i lyset af denne retspraksis fastslås, at appellanterne i deres appelskrift alene har redegjort for baggrunden for de ophævede bestemmelser, der fastsatte muligheden for at tildele støtte til italienske sukkerproducenter, uden at

identificere den retlige fejl, som Retten skulle have begået i begrundelsen for den anfægtede dom.

38 Dette anbringende skal derfor åbenbart afvises.

Andet anbringende om appellanternes søgsmålskompetence

39 I henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

Argumentet om, at Retten alene har taget hensyn til et ringe antal transaktioner

40 I henhold til Domstolens praksis skal kriteriet for sondringen mellem en retsakt af normativ karakter og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej (jf. kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En retsakt har almengyldig karakter, hvis den finder anvendelse på objektivt fastlagte situationer og skaber retsvirkninger for kategorier af personer, der opfylder visse generelt og abstrakt fastlagte betingelser (jf. kendelse af 26.10.2000, sag C-447/98 P, Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. I, s. 9097, præmis 67, og dom af 27.3.1990, sag C-229/88, Cargill m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1303, præmis 18).

41 I det omfang appellanterne med deres første argument har foreholdt Retten, at den anerkendte den almengyldige karakter af artikel 4 i forordning nr. 1534/95 alene på grundlag alene af en undersøgelse af et ringe antal transaktioner, der kunne påvirkes af denne bestemmelse, skal indledningsvis bemærkes, at Retten i den anfægtede doms præmis 55 har søgt at bestemme den nævnte bestemmelses karakter ved at støtte sig på to betingelser, der er henvist til i den retspraksis, der er angivet i ovenstående præmis.

42 Retten undersøgte således vilkårene for fastsættelse af refusionsbeløbet i grundforordningens artikel 8, herunder navnlig de kriterier — såsom finansieringsomkostninger, forsikringsomkostninger og specifikke lageromkostninger — der giver mulighed for at fastsætte dette beløb. Retten kom, uden at have begået nogen retlig fejl, til den konklusion, at artikel 4 i forordning nr. 1534/95 omhandler objektivt fastlagte situationer, idet bestemmelsen fastsætter en fast sats for refusion og finder anvendelse på et ubestemt antal oplagringsforretninger i Fællesskabet, der gennemføres af alle Fællesskabets sukkerproducenter.

43 En sådan undersøgelse viser klart, at Retten, i modsætning til det af appellanterne anførte, ikke alene har støttet sig på det ubestemte antal transaktioner, men på overbevisende måde foretog en omfattende gennemgang af beregningsvilkårene for den nævnte refusion.

44 Retten begik således ikke nogen retlig fejl, da den fastslå den almengyldige karakter af artikel 4 i forordning nr. 1534/95. Appellanternes klagepunkt om, at der alene blev taget hensyn til et ringe antal oplagringsforretninger, skal åbenbart forkastes.

Argumenterne om, at der foreligger en »lukket kreds«, og om meddelelsen af nærmere oplysninger vedrørende italienske virksomheder til institutionerne

45 Som Retten fastslog i den anfægtede doms præmis 56, kan det ikke udelukkes, at en bestemmelse, der efter sin art og rækkevidde har generel karakter, individuelt kan berøre en fysisk eller juridisk person, når den vedrører denne på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som en adressat (jf. bl.a. dommen i sagen Buralux m.fl. mod Rådet, præmis 25, og kendelsen i sagen Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 65).

46 Retten henviste med føje i den anfægtede doms præmis 57-60 til Domstolens praksis, hvorefter den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning som artikel 4 i forordning nr. 1534/95 finder anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (dommen i sagen Buralux m.fl. mod Kommissionen, præmis 24, og kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 37).

47 På grundlag af denne retspraksis fastslog Retten i den anfægtede doms præmis 57, at appellanterne ikke havde godtgjort, at fastsættelsen af interventionsprisen for hvidt sukker individualiserede dem. Retten udtalte i den anfægtede doms præmis 58 ligeledes, at appellanterne ikke kunne anses for individualiserede på grund af, at Rådet havde nærmere oplysninger om hver italiensk virksomhed, der var indehaver af produktionskvoter for sukker for produktionsåret 1995/1996.

48 Appellanterne har i appellen på den ene side foreholdt Retten, at den afviste, at der fandtes en »lukket kreds«, der alene bestod af de italienske sukkerproducenter, der var indehavere af kvoter. På den anden side har de anført, at Retten ikke tog hensyn til det forhold, at Rådet, da det udstedte forordning nr. 1534/95, havde nærmere oplysninger om hver italiensk virksomhed.

49 Hvad for det første angår argumentet om, at der er tale om en »lukket kreds«, der består af de italienske sukkerproducenter, der er indehavere af kvoter, bemærkes alene, at artikel 4 i forordning nr. 1534/95 fastsætter refusionsbeløbet, der er omhandlet i grundforordningens artikel 8, for alle sukkerproducenter i Fællesskabet på samme måde og især uafhængigt af klassificeringen af det område, hvori de er etableret. I øvrigt er kun den, der er indehaver af en produktionskvote, sukkerproducent i henhold til den fælles markedsordning for sukker.

50 For det andet bemærkes, at refusionsbeløbet i henhold til artikel 4 i forordning nr. 1534/95, således som Retten udtalte i den anfægtede doms præmis 55, hverken er fastsat i forhold til de kvoter, der alene er tildelt italienske sukkerproducenter eller på grundlag af appellanternes talangivelser, men på grundlag af finansieringsomkostningerne, forsikringsomkostninger og de egentlige lageromkostninger i overensstemmelse med det i femte betragtning til forordning nr. 1534/95 anførte.

51 Det er således klart, at meddelelsen af visse talangivelser vedrørende hver af appellanternes individuelle sukkerproduktion ikke kan individualisere dem i forhold til refusionsbeløbet i artikel 4 i forordning nr. 1534/95.

52 Det fremgår således klart, at appellanternes argumenter om, at der er tale om en »lukket kreds«, der består af italienske sukkerproducenter, som er indehavere af produktionskvoter, og om meddelelsen af visse talangivelser vedrørende denne produktion, åbenbart ikke kan tiltrædes.

Den påståede karakter af artikel 4 i forordning nr. 1534/95 som en række individuelle beslutninger

53 Appellanternes påstand om, at den nævnte bestemmelse indeholder en række individuelle beslutninger, er ikke udtrykkeligt imødegået i den anfægtede dom. Ovennævnte domme i sagerne Toepfer og Getreide-Import mod Kommissionen, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen og Weddel mod Kommissionen, som Retten henviste til i den anfægtede doms præmis 59, omtaler dette begreb (jf. f.eks. dommen i sagen Weddel mod Kommissionen, præmis 20-23).

54 Retten fastslog imidlertid med føje i den anfægtede doms præmis 59, at denne retspraksis alene omhandler visse særlige situationer. De er, for så vidt angår begrebet en række beslutninger, kendetegnet ved den omstændighed, at en erhvervsdrivende af den kompetente myndighed tildeles en individuel og tidsbegrænset ret, såsom en importlicens.

55 Der foreligger imidlertid ikke en sådan situation i denne sag. Selv om der ifølge appellanterne er en klar sammenhæng mellem de omtvistede bestemmelser og deres særlige situation, giver hverken nogen akt eller noget element i sagen mulighed for at konkludere, at denne sammenhæng skaber en ret i henhold til den retspraksis, der er omtalt i denne kendelses præmis 53.

56 Det fremgår således klart af det anførte, at Retten ikke har begået en retlig fejl ved at erklære, at denne retspraksis ikke var relevant i sagen.

Argumentet om forskelsbehandling på grundlag af finansieringsomkostningernes særlige virkning

57 Hvad angår appellanternes klagepunkt vedrørende Rettens utilstrækkelige hensyntagen til den forskelsbehandling, de er udsat for på grund af den særlige

virkning af finansieringsomkostningerne, der er højere på det italienske marked end i de andre medlemsstater, bemærkes alene, at Retten med føje i den anfægtede doms præmis 60 afviste et sådant klagepunkt under henvisning til sin kendelse i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 29.

58 Retten fastslog således, at den omstændighed, at en bestemmelse i en retsakt kan have forskellige konkrete virkninger for de forskellige retssubjekter, den finder anvendelse på, ikke udelukker, at den kan have almengyldig karakter, når denne situation er objektivt fastlagt. Der kan så meget desto mindre rejses tvivl herom, da denne konklusion er bekræftet af Domstolen i kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 37.

59 Appellanterne har i appellen ikke fremført noget, der kan godtgøre den retlige fejl, som Retten skulle have begået ved bl.a. at anvende den nævnte Sveriges Betodlares-kendelse.

60 Da Domstolen således ikke er i stand til fuldt ud at bedømme, hvorvidt dette klagepunkt er berettiget, er det åbenbart, at det skal forkastes.

Argumentet om skade på appellanternes økonomiske rettigheder

61 Retten udtalte i den anfægtede doms præmis 61 og 62, at appellanternes argument om en påstået skade i henhold til artikel 4 i forordning nr. 1534/95 på individuelle produktionsrettigheder, som de besad som indehavere af produktionskvoter, var ubegrundet, idet der til tildelingen af sådanne produktionskvoter

til appellanterne ikke inden vedtagelsen af den nævnte forordning var knyttet en ret til at få fastsat et refusionsbeløb, ved hvilket der var taget hensyn til finansielle omkostninger i forbindelse med oplagring, som alene de italienske sukkerproducenter faktisk havde afholdt.

62 Retten nåede således til den konklusion, at appellanterne ikke besad særlige rettigheder i den forstand, udtrykket anvendes i dom af 18. maj 1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet (Sml. I, s. 1853). I denne sag drejede det sig om et omtvistet grafisk mærke, der havde været anvendt i Spanien i hvert fald siden 1924.

63 For så vidt appellanterne har foreholdt Retten ikke i tilstrækkeligt omfang at have taget hensyn til den skade, der var forvoldt på deres retsstilling og deres økonomiske rettigheder, idet de var blevet stillet dårligere i konkurrencen i forhold til virksomheder i andre medlemsstater, bemærkes alene, at de kun meget ubestemt har henvist til økonomiske interesser, som klart ikke udgør særlige rettigheder i den forstand, udtrykket anvendes i dommen i sagen Codorniu mod Rådet.

64 Klagepunktet vedrørende skade på appellanternes særlige rettigheder skal derfor forkastes.

65 Da ingen af appellanternes argumenter kan tages til følge, skal deres andet anbringende om, at de har søgsmålskompetence og er individuelt berørt af artikel 4 i forordning nr. 1534/95, forkastes.

66 Det fremgår af det anførte, at appellen skal forkastes, idet den både åbenbart skal afvises og åbenbart er ubegrundet.

Sagens omkostninger

67 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanterne har tabt sagen, og da Rådet har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, pålægges det appellanterne in solidum at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del**

Molise SpA og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) betaler in solidum sagens omkostninger.

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 28. juni 2001.

R. Grass

Justitssekretær

V. Skouris

Formand for Anden Afdeling